

Álomtükör

*Fölébredtem, és egy öreg, ismeretlen férfi nézett rám a tükörből.
Derzsi János, ismertem rá mégis kedvenc színészemre.
Aztán kitámolyogtam a fürdőből, hogy pár perc múlva újra visszamenjek.
Abban reménykedtem, hogy a színész*

*azóta eltűnt onnan. De nem. Hiába fésülködtem meg,
dörzsöltem az arcom törülközővel, ott maradt.
Visszafeküdtem hát aludni, báhtha sikerül majd
valaki másként felébrednem. Most éppen álmodok.*

Együttható

*Barátom álmában aktuális kedvese fa volt.
Barátom roppant jó álmodásban.
Körbeásta kedvesét,
mivel szeretne mélyebb kapcsolatba kerülni vele.*

*De nem tudta átültetni.
A lány azt mondta, csak akkor sikerülhet megoldást találniuk,
ha elvágja a gyökereit.
Barátom valóban profi álmodó, és tudja,*

*hogy ez lenne a megoldás közös problémájukra.
Talán a lány üzente neki álmán keresztül,
amit ébren már mindketten tudtak.
Nincs meg a közös együttható.*

GRECSÓ KRISZTIÁN

Midőn saját szívéhez

*esméred rajtam most erejét
ki búcsút szív így mutat
az életem aljas szerepét
játszom s úri közönség mulat*

*van csücsköd tán kamrád
a röntgenképen pitvarod
örök ritmusod marad rád
míg vágyaim firtatod*

*okulj végre valami példán
én vagyok én helyetted
nem lehetsz egyedüli példány
szegett szárnyadat levetted*

*szív nem küldhet már a szívnek
s ha mégis a donoré dagad
lengé év ez majd intek
csak megint el ne add magad*

*szívélyed más szívet nem facsar
nagy kő többé rólad le nem
nincs bocsánat hosszú kanyar
ez téged egy isten vert meg velem*

*hosszan hangolsz hiába
bántóan hamis a zongorád
ha meg szerénykedsz ki látja
Nessus vére a vacsorád*

*van itt sok-sok ringó virág
vagy száz apró légi sajka
egy sors-artéria fut ki rád
s a szíved bárki csalja*

Negatív

*fenyődoboz forgácsok heverték
a kiszáradt patakmeder alján
akárha vesztes vagy
győztes ütközet után
mindegy
ha csak a toboz-tetekem leltára ez
arrébb meg csatakos lovak
legeltek a posta udvarán
vizük a vödörben fogytán
tekintetükben pára
akkor még nem féltél felülni
és vágytál a nyergükbe
ahogy én sem féltem még
bár onnan sehová sem vágytam
mert veled tudok egészen ott lenni
ahol illő szándékom szerint is
vagyok*

*de az a toboztenger a patak
kavics-sziklái között
mintha egy későn kezdődött film
makettje lett volna
és a mi szemünk magasa a légi felvétel
két szomjas friss szerelmes
akikről nem jól mondom
mert már akkor is féltek
túlzottan stimmelt a kód
vagy túl könnyen jött ki
az ismeretlen helyére
valami egész életen át
vágott eredmény
gázoltunk az üres falu felé
mint ünneplőt húzott vénasszony
ragyogott Ófalu frissen festett
öreg temploma
csak a jogos reményeinket irigylem
ahogy sétálunk a fenyősörétben
és a Mecsek felől
csomós testű zajok fénylenek
cipőnkre ragad a csirizes gyanta
és nekem eszembe se jut
hogy nekünk valami majd ne menne
valami életbevágó persze
ahogy szeretnénk
ahogy kellene
vagy ahogy mondják rendszeren*

A miénk

*a mi titkunk olyan titok
amivel mindenki számol
szégyen inkább nem is titok
szégyenünk is minket másol*

*úgy néz ki mint te meg én és
nyilvános sőt közügy majdnem
sérthetetlen kerek érzés
jó ritmus hibátlan hangnem*

*szeret minket a szégyenünk
mert ő mások aggodalma*

*éppen ezért marad velünk
mi lennénk jogos jutalma*

*ott fűrésztheti meg magát
ahol bennünk ül a semmi
abban mossa fakó haját
onnan suttogja hogy ennyi*

*a mi titkunk ilyen pajkos
vagy maradjunk a szégyennél
felcsap mint a sav úgy mardos
részolni mégis szégyellnél*

*az anyád terhes szeme
ő a kórházi folyosó
ő a sokadik tű hegye
ő a mindent kikotyogó*

*ő komor középkorúság
ő a társas naiv magány
ő a meghajolt valóság
ultrahang és örök talány*

*bennük fűrészti meg arcát
és benne mi magunk vagyunk
és amikor viszi sarcát
akkor is csak mi maradunk*

